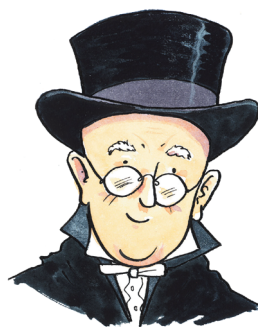


Містер Браунлоу

Містер Браунлоу — поважний
та м'якосердий джентльмен.
Чи подолає його прихильність
до Олівера недовіру та сумніви
щодо хлопця?



Білл Сайкс

Сайкс — невинуватий злочинець,
котрий працює з Фейгіним.
Чи зможе він, постійно контролюючи
Ненсі, втримати її любов?
Чи зіпсує він Олівера?



Ненсі

Ненсі працює на Фейгіна
і кохає Білла Сайкса;
у неї добре серце.
Чи зможе вона врятувати
Олівера?



Місіс Мейлі

Місіс Мейлі любить Олівера
та співчуває йому.
Чи зуміє вона вберегти хлопця
від Фейгіна?





ОЛІВЕР ТВІСТ

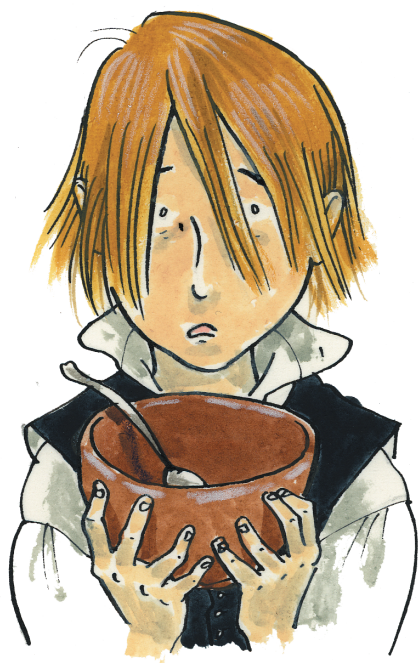
Олівер Твіст не знав, хто дав йому ім'я. Це не був батько, котрий його ніколи не бачив, і, звісно ж, це не була його мати, яка померла, даруючи йому життя. Напевно, це був хтось у холодному й сірому робітному домі*, де він мешкав разом із сотнями інших хлопчиків-сиріт.

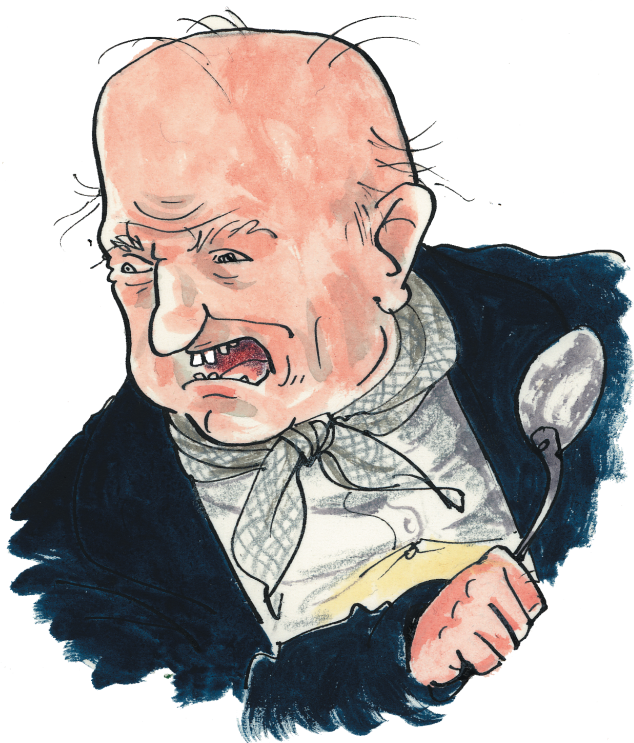
Життя в робітному домі було важким і жорстоким, але найгірше дошкуляла нестача харчів. Під час трапез у сірому кам'яному приміщенні, схожому на печеру, хлопчаки ставали в чергу перед дебелим наглядачем, щоб отримати крихітну порцію сірої, водянистої, рідкої вівсянки. Повернувшись на свої тверді лавки, за кілька секунд жадібно проковтували кашу, так ретельно облизуючи тарілки та ложки, що ніколи не виникало потреби їх мити. Однак їхні шлунки продовжували недоволено бурчати.

* *Робітні дома* — особливі притулки для бідних в Англії XVII–XIX ст., де їх примусово утримували та експлуатували.

Діти були жахливо худими й постійно голодними. Не просто голодними, а справді вмирали від голоду. І коли сироти відчували, що терпіти далі несила, вони вирішили діяти. Хтось із них мусить наважитися та попросити ще їжі. Зробити це вони доручили Оліверу Твісту.

Настав вечір. Щойно хлопці закінчили облизувати ложки, в кімнаті запанувала тиша: чути було лише м'який тупіт двох нерішучих, сполоханих ніжок, що крокували вперед. Олівер поглянув на наглядача і простягнув йому свою тарілку.





— Будь ласка, сер! Я хочу ще!

Тиша.

Наглядач, посірівши, прошепотів:

— Ще?

Відтак із сірого він став буряково-червоним:

— ЩЕ??? — заревів наглядач, різко схопивши Олівера за барки.

— Містере Бамбл, ідіть-но швидше сюди.
Цей хлопчик попросив ЩЕ каші!

Містер Бамбл виволік Олівера і поставив перед власниками притулку. Разом вони вирішили, що він небезпечно впливатиме на інших, тому його слід негайно позбутися.

Отож, Олівера викинули з єдиної відомої йому домівки й відправили в одну дуже жорстоку сім'ю. Дорослі примушували його важко працювати, а діти постійно чіплялися до нього. Не спроможний і далі терпіти це, Олівер утік.



Оліверові спало на думку лише одне місце, куди б він міг податися: Лондон. Упродовж семи нескінченних днів самотиною він ішов, виснажений, брудними дорогами. Спав у канавах та жебрав, аби купити їжу. Знесилений від голоду і страждань, тремтячи від холоду, Олівер нарешті досягнув Лондона, де опустився на землю і замислився. Що йому робити далі? В нього не було жодного друга. І жодної надії.

— Маєш де жити? Їжу? Гроші? — запитав Олівера чийсь голос.

Ковтаючи сльози, Олівер відповів:

— Ні. Я йшов сюди сім днів. Дуже втомлений та голодний.

Голос відрекомендувався:

— Пройда. Мене ще називають Спритний Пройда.

Олівер звів очі, щоби крізь завісу сліз роздивитися незнайомця. Пройда мав років десять; він був малий і брудний, з гострими маленькими очима та кирпичним носиком. На ньому звисав одяг дорослого. На маківці ледь тримався капелюх.



Він ледь помітно всміхнувся Оліверові, і капелюх на Пройді хитнувся.

— Ходімо зі мною, приятелю! — мовив він, простягаючи руку та зводячи Олівера на ноги, натерті до пухирів.



Уже стемніло, коли вони нарешті дісталися місця призначення. Вулиця була вузькою і брудною, а насичене важким смородом повітря — жахливим. Цей сморід одразу ж проник у ніс та рот Олівера. У вухах лунали крики чоловіків, лемент дітей і плач немовлят. Страх скував думки. Пройда вів його кудись угору темними розбитими сходами. Оліверу бракувало повітря — почасти через страх, почасти через нестерпний сморід.

— Хто там?

Зморщене старе обличчя, злобне й огидне, вигулькнуло з пільми. Холодна кістлява рука, простягнувшись, торкнулася Оліверового обличчя, від чого той здригнувся.

— Новий приятель, — сказав Пройда.



Щойно очі Олівера призвичаїлися до світла свічки, він побачив мертвотно-блідую руку та обличчя, які належали згорбленому чоловікові з довгим рудим сплутаним волоссям, гострим носом та злими тонкими губами. У кімнаті було кілька вбогих місць для снання, облаштованих зі старих мішків. Чотири хлопчики, такі ж худі та неміті, як і чоловік, сиділи за столом.

— Фейгінє, це Олівер Твіст, — сказав Пройда.

— Радий познайомитися з вами, юний Оліверє Твіст! — глузливо протягнув Фейгін. — Тобі тут сподобається, правда ж, хлопці? Ха-ха-ха!

Від його сміху по спині Олівера побігли мурашки.

